

Några erfarenheter av 45 års arbete med de svenska skalbaggnas utbredning

STIG LUNDBERG

Lundberg, S.: Några erfarenheter av 45 års arbete med de svenska skalbaggnas utbredning. [Some experiences of 45 years work with the Swedish beetle catalogue.] – Entomologisk Tidskrift 127 (4): 185-190. Uppsala Sweden 2006. ISSN 0013-886x.

Since 1960 the author has been working with the Swedish beetle catalogue, which includes a list of Swedish Coleoptera species and their distribution in the 30 Swedish fauna provinces. This has led to the publication of several papers on beetle systematics, distribution and ecology. Two new Catalogus (1986 and 1995) has also been published by the Entomological Society in Stockholm. After 1995 there has been a continuously updated version of the catalogue available on the website of the natural history museum in Stockholm. Since 1960 the number of species known for Sweden has increased from 4058 to 4533. In this work I have experienced several records that has been “too good to be true”. However, some of them has actually been proven true, whereas others depend on various mistakes, such as collection gear that has not been cleaned, wrong labelling, determination mistakes also by experts. Some of these examples are told in this paper.

Stig Lundberg, Rektorsgatan 5, 972 42 Luleå. E-mail: stiglundbergnb@gmail.com

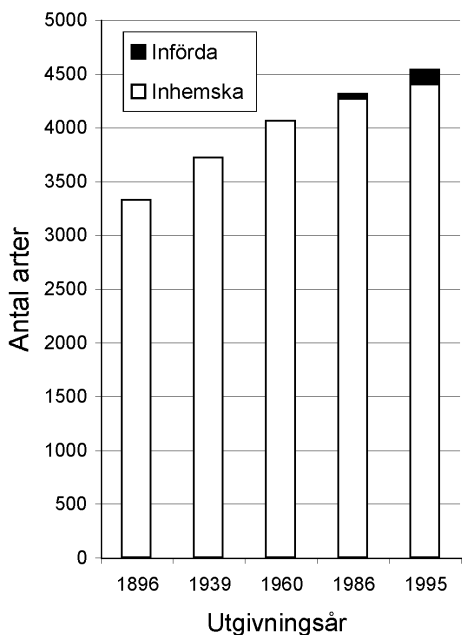
År 1960 tog jag över ansvaret för den svenska skalbaggskatalogen. Det vill säga den förteckning över vilka skalbaggsarter vi har i landet och i vilka faunaprovinser (\approx landskap) de hittats. Nya fynd har kontinuerligt rapporterats in till mig av aktiva skalbaggsamlare runt om i landet. I denna uppsats tänkte jag för det första beskriva hur arbetet gått till och sedan med några exempel beskriva några erfarenheter av saker som man bör se upp med i denna typ av arbete. Det har nämligen visat sig att det finns många sätt att göra tabbar på, och en del har varit nog så svåra att avslöja.

Kunskapen om svenska faunan har ökat kraftigt under 1900-talet. Sedan 1939 års Catalogus (Hellén 1939) fram till den från 1995 har antalet arter för Sverige ökat från 3716 till 4533 (Fig. 1). Av de senare räknas 138 som införda arter. Därtill kommer ytterligare 88 arter minus 18 strukna (felaktigt uppgivna för landet) fram till 2005 där 11 räknas som införda (Lundberg 2006).

Flera av de införda arterna har kommit in i samband med transport av virke från bl.a. Ryssland, Tyskland, Frankrike och t o m Chile. I vissa fall är det fråga om arter som förts in med grönsaker eller kläckts ur införda prydnadssaker. Åtskilliga har också i huvudsak tillfälligt förts in med vinddrift. Det kan diskuteras vilka arter som skall tas med, men i några fall har fynd gjorts i det fria vilket tyder på att arterna ifråga har anpassat sig ute i den svenska naturen. Detta gäller främst flera arter, vilka tycka klara övervintringen i komposter (Ødegaard 1999) men också bl a Mycetophagiden *Berginus tamarisci* (Sm) och bladbaggen *Chrysolina caerulans* (Up). Dessa införda numera som spontana för respektiva landskap. Gränsen mellan införd och spontan är dock inte helt lätt att dra.

Tillvägagångssätt vid arbetet

Ett problem med kataloger är att en del uppgifter av en eller annan anledning kan bli fel. Men

Figur 1. Antalet skalbaggsarter funna i Sverige enligt svenska kataloger från olika år: Grill (1896), Hellén (1939), Klefbeck & Sjöberg (1960), Lundberg (1986) och Lundberg & Gustafsson (1995). Siffran för Hellén (1939) ungefärligt framräknad genom subtraktion av arter i Klefbeck (1962) från katalogen 1960.

Number of species found in Sweden according to different editions of the Swedish (or Fennoscandian) beetle catalogue (referred above). The black part of bars = introduced species.

samtidigt så har de flesta rapporter som kommit in från samlare runt om i landet inte granskats på något speciellt sätt. Jag har utgått från att den som rapporterar fynd varit kunnig nog för att säkerställa att det är riktigt. Ofta skickar rapportören in djuret direkt till mig för kontroll nu vanligen med returporto, vilket inte var så vanligt tidigare. I de fall fyndet verkat extra anmärkningsvärt eller om det rört sig om arter, som är svårbestämbara så har jag bett om att få se aktuellt djur om inte bestämningen gjorts av någon erfaren person.

Gäller det för landet nya eller kanske mycket svårbestämbara arter brukar jag skicka djuret vidare till någon specialist. Innan min referenssamling var uppbyggd fick jag mycket hjälp och

råd av främst Andreas Strand i Norge och Viktor Hansen i Danmark. Även Jyrki Muona i Finland har hjälpt till med bestämning bl.a. av nyinvandrande ostliga arter. Då jag på 1980-talet började med utlandsresor fick jag hjälp av främst tjeckiska specialister och exempelvis då jag för några år sedan besökte en insektsmessa i Prag träffade jag inte mindre än 20-talet utländska personer (tyskar, ryssar, österrikare och främst tjecker), som jag brevväxlat med. I Prag hade jag tillfälle att delta vid ett sammanträde som de hade varje vecka med 40-talet skalbaggsintresserade personer med anmärkningsvärt många ungdomar. Tyvärr avviker det markant från de månadsvisa sammanträdena i Stockholm där kanske högst 5 sysslar med skalbaggar. Här kommer jag in på ett stort problem i Sverige vad gäller ungdomar och svårigheten med tillväxten vad gäller inte bara skalbaggar utan även andra områden. Orsakerna är flera: Antalet tjänster på museer och universitet minskar. Sålunda har flera professorer och institutioner dragits in. Ungdomarna har många andra trevliga saker att ägna sig åt och det är för jobbigt att sätta sig in i systematiken m m. Det är också svårt få tag på en partner som accepterar att den andra parten ägnar sig åt en så tidskrävande hobby och i dagens läge tvingas båda att hjälpas åt med att klara ekonomi och barn. Ungdomar reser också mycket utomlands och kommer då i kontakt med stora och färggranna arter, som minskar intresset att syssla med svenska arterna speciellt de svårbestämbara.

En faktor, som väger åt andra hållet är att rödlistningen av arter medfört att många länsstyrelser och även bl a kommuner startat inventeringar av blivande och befintliga reservat samt att många projekt startats vid universiteten bl a av doktorander. Detta har medfört arbete, främst för många yngre biologer, som kan göra sig en förtjänst.

Dessutom har fångstmetoder utvecklats så att t ex fällor kan sättas ut och med hjälp av tillsats i form av glykol behöver fällorna inte vittjas så ofta. Å andra sidan är det brist på kompetens för artbestämning av de nära 1000 rödlistade arterna. Det är dock även positivt för oss erfarna som kunnat ägna oss åt ett arbete, som medfört många trevliga fynd: nya landskapsfynd, återfynd av "försvunna" arter som kortving-

arna *Hypnogyra plana* och *Meliceria tragardhi* (Jansson & Lundberg 2000) samt även flera nya arter för landet eller till om vetenskapen.

Sanna osannolika fyndrapporter

Vissa fyndrapporter som kommit till mig har verkat osannolika men efter mycket arbete har de visat sig vara sanna. Exempelvis tog Folke Olsson 1968 en nära dm-stor vivel på Fårö vid sällning på steril skravemark. Den visade sig vara *Hypera vidua*, en art som närmast var känd från Österrike och många ansåg fyndet osannolikt. Jag och Folke besökte lokalen 1981 dock utan framgång. För några år sedan fick dock Sindre Ligard flera exemplar av arten under utvecklingsväxten blodnäva med hjälp av fällor på en ö utanför Oslo. Dessutom har Håkan Ljungberg tagit 1 exemplar på norra delen av Gotland 7.IX.2000 i en vattenhink vid Fleringe. Larver av arten kan tas med slaghåv på näringväxten och lätt kläckas enligt Dieckmann/Behne (in litt).

Den 24.VI.1962 tog Kurt Persson ett exemplar av den vackra praktsammetlöparen (*Chlaenius costulatus*) uppkrupen på ett starrstrå vid översvämning av en myr mellan Luleå och Boden. Arten var närmast känd från södra Finland efter två fynd på 1920-talet och jordlöparspecialisten C.H. Lindroth menade att det var osannolikt att arten verkligen skulle finnas i Sverige. Fyndet borde betraktas som en tillfällig förekomst. Ulf Boström, som läste biologi i Umeå (nu läkare i Skellefteå) påbörjade 1977 en undersökning, som avsåg att jämföra myrar, som utsatts för dikning med orörda myrar och placerade ut små fångstburkar på ett stort antal myrar i Norr- och Västerbottens kustland. Det insamlade skalbaggs materialet fick jag bestämma och i två burkar påträffades vardera ett exemplar av praktsammetlöparen båda från samma rikmyr, Pålängemyren utanför Kalix. Med hjälp av meterlånga takrännor, som skär av mosstuvorna har det på ett begränsat område visat sig att arten är närmast vanlig (Lundberg 1981). Förutom i fällorna har aktuell jordöpare bara observerats en enda gång på myren ifråga och då utskakad i ett exemplar på hösten ur *Sphagnum*-tuva. Det är säkerligen orsaken till att den ej upptäckts tidigare. Detsamma är för fallet med sammet-

löparna *Chlaenius quadrisulcatus* och *C. sulci-collis*, som betraktats som försvunna, men med liknande fångstmetoder nu återfunnits på flera platser i Gästrikland och Uppland. I Finland har dock praktsammetlöparen endast hittats i form av ett fragment uppe vid Oulanka troligen på grund av att flertalet rikmyrar i Finland utdikats för skogsproduktion.

Jordlöparen *Lionychus quadrillum* påträffades 1945 på en järnvägsbank utanför Örebro som ny för Norden och Lindroth framförde hypotesen att den på något sätt införts av tyska militärer vid transitttransporterna under kriget. Denna tes har stått sig som möjlig i över 50 år trots att Stig Adebrett redan på 1950-talet kunde klarlägga att gruset till järnvägsbanken vid Örebro härstammade från Badelundaåsen vid Västerås där *Lionychus* visade sig talrikt förekommande, men i en så steril biotop att den länge förbisågs. Tyvärr har denna undersökning inte publicerats annat än i anslutning till runan efter Stig Adebretts död (Lundberg 2003).

Bengt-Olof Landin (1957) angav att *Aphodius lapponum* påträffats från Västmanland och norrut, medan 1 ex märkt Vg dvs. Västergötland (leg Lampa) ”torde vara feletiketterat”. 1965 rapporterade Gösta Gillerfors att han tagit ett exemplar av *A. lapponum* i Halland, som Landin bestämt. Jag skrev då till Landin att jag med hänsyn till detta fynd förde in arten även för Vg. Landin svarade att det var möjligt att han bestämt djuret men att det måst vara feletiketterat. Då Gillerfors fick kopia av brevet svarade han med att i sällskap med Lars Huggert, och Anders Törnvall plocka in arten utöver Halland och Västergötland även Dalsland. Arten lever även i norra Sverige i älgspilling och orsaken till fynden utanför den nordliga utbredningen berodde säkerligen på den allt starkare älgstammen i södra Sverige. Anmärkningsvärt är dock att arten ej rapporterats senare i andra landskap i södra Sverige än Småland helt nyligen.

Några fynd har dock ännu inte fått sin förklaring. Sålunda tog Knud Pederssen under en sten NV Rödeby i Blekinge på 1960-talet ett exemplar av jordlöparen *Pterostichus burmeisteri* Heer närmast känd från mellaneuropa varför den tillsvidare betraktas som införd. Detsamma gäller viveln *Otiorrhynchus mastix* (Olivier)

som togs 2.VII.1960 i ett exemplar under en sten vid havet N Strömstad vid Grebbestad av Arne Möller. *Otiorrhynchus dieckmanni* har också i ett exemplar på Öland vid Halltorp av Conny Holmqvist 1981, men denna art har dock återfunnits tillsammans med flera andra nya införda vivelarter i växthus i Stockholm (Borisch 1997), vilket följande varit fallet i Alnarp och Malmö.

Etikettfel

När Börje Andersson i Ösmo för några år sedan tog 2 exemplar av *Platynus longiventre* vid Dalälven rullades en mystisk historia upp. Han hade på Riksmuseum jämfört exemplaren med deras material, som då bestod av ett ex, som Tor-Erik Leiler skänkt åt Riksmuseet. Märkligt nog visade det sig detta exemplar var en *Platynus krynickii*, en art, som skulle vara ny för Uppland och närmast påträffad i Småland och på Öland. På datumet på lokaletiketten kunde jag konstatera att det var samma insamlingstillfälle som på ett av mina exemplar av *P. longiventre*. Detta hade jag några år tidigare bytt till mig av Bengt Rapp, som berättade att han och Tor-Erik Leiler hade varit uppe vid Båtfors på 1940-talet och förgäves letat efter arten, men först på återvägen till bilen upptäckt en alstubbe som Bengt undersökte. Han hittade därvid 3 exemplar av den eftersökta arten och ett gav han till Leiler. Tydligt var det detta exemplar, som Leiler skänkt till museet. Vid besök på Riksmuseet diskuterade jag med Per Lindskog, som då var ansvarig för skalbaggarna, hur det kunnat gå till och vi kom fram till att enda förklaringen var att någon stulit exemplaret och bytt ut aktuellt exemplar mot den mer lättfångade *P. krynickii*. Jag ringde upp Tor-Erik och bad honom kontrollera preparering m.m., och han godtog också vår slutsats. Aktuellt exemplar har nu markerats med vår förklaring och att skalbaggen troligen härstammar från Öland. Sannolikt är detta exempel mycket sällsynt, men talar för att man måste vara försiktig med udda fynd även i museerna.

Av Dietmar Borisch fick jag rapport att man i Riksmuseum hade en serie av den vackra blå *Hoplia coerulea* (Drury) märkta Boh på lokaletiketten dvs den gamla markeringen för Bohuslän. I detta fall måste det vara Bohemia dvs. Tjeckien eftersom arten saknas i Tyskland och närmast är känd från Schweiz.

Under åren har jag bestämt mycket material åt andra samlare främst kortvingar. Anmärkningsvärt sällan har jag råkat på feletiketteringar. Vid bestämning av svenska kortvingar visade sig dock ett exemplar vara den på Kanarieöarna endemiska *Atheta canariensis*, Wollaston, 1862 (det Muona). Då exemplaret ifråga var märkt med lokaletikett från en ö i Mälaren kontaktade jag samlaren, som snabbt återkom med ny lokaletikett och förklarade att felet uppkommit vid etiketteringen.

Arter som följt med fångstredskap

Jag skall här också nämna exempel på skalbaggsarter, som av misstag kommit in från utlandsresor. Det är verkligen angeläget att noggrant rengöra såll, slagskärm, provrör och andra redskap efter resor. Och det gäller faktiskt inte bara resor inte bara utom Sverige. Även kläckningsvirke som numera införs av entomologer i stor mängd från insamlingsresor utomlands kan medföra förväxlingar. Det är bl a angeläget att materialet förvaras i lådor, som är helt täta så att främmande arter inte slipper ut. Några fall som belyser att detta kan medföra mycket märkliga och felaktiga fynduppgifter följer här.

1980 fick jag ett brev från Julio Ferrer som berättade om ett överraskande fynd av en svartbagge. Det var Nisse Linnman, som vid sållning av förna på Stora Karlsö fått ett dött exemplar, som han först trodde var en *Aphodius*-art, men, som visade sig vara en *Anemia*-art ett släkte, som i Europa endast var representerat av en art i Turkiet, men i övrigt känd från bl a Afrika. Arten är fortfarande obeskuren, men släktet har bytt namn till *Cheriodes*. En månad senare kom Nisse att tänka på att han senast hade använt sållet på Sri-lanka och säkerligen hade djuret då fastnat i sållet.

Samma år hade han varit uppe i Abisko och då bl a tagit en kortvinge, en Tachyporin, som fällde på lunchbordet vid Naturvetenskapliga stationen. Med hjälp av Jyrki Muona kunde denna bestämmas till *Coproporus ventriculus*, en nordamerikansk art, som jag följande tog 1986 under drypande blöt poppelbark vid Fort Nelsson i Canada. Med hänsyn till *Anemia*-problematiken ville Nisse att vi inte skall ta upp arten som svensk förrän den återfunnits i Sverige eller Finland eftersom han tidigare hade varit i

Nordamerika och samlat. Detta trots att vi har andra Tachyporiner som är gemensamma med Nordamerika och Kanada. Bland annat har vi den i Norrbotten under senaste åren påträffade *Tachinus basalis*, som är vanlig på brännor bl a i Kanada. En annan *Coproporus* som hittills gått under namnet *colchicus* (Ødegaard 1999), men visat sig vara obeskriven är dock påträffad i Vb och Sm. (kommer att få namnet *immigrans* Schülke).

1986 fick jag telefon från Willy Kronblad, som berättade att han varit ute vid Alsterhus (Hornsötrakten) och bankat på blommande slån och därvid bl a 9.V. fått en liten vivel i slagskärmen, som han inte kunde bestämma. Jag bad honom skicka djuret till Ingvar Rydh, som ägnade sig åt utländska vivlar. Det visade sig vara en *Sphinctocraerus constrictus* Mars, en vivel, som lever på Christi-Törneblomma och, som Willy och Ingvar förgäves bankat efter ca en månad tidigare, sista dagen vid besök nere i Tunisien. Viveln som var levande hade tydligen klamrat sig kvar på slagskärmen och när denna vecklades ut på nytt, uppmärksammats av Willy.

Ett annat exempel är när jag tillsammans med Alan Dufberg och Gösta Gillerfors vid ett besök hos Eivind Palm ute på Sejerö i Danmark sållade under trift och fick mängder av viveln *Sibinia sodalis*. Denna art, som ännu inte påträffats i Sverige fick jag vid sållning några dagar senare vid Vombsjön i ett exemplar, som tydligen hållit sig kvar i sållet.

Thure Palm berättade vid ett tillfälle att han i ett provrör med material från Abisko påträffade en sydlig *Apion*-art, som absolut inte kunde finnas där. Den förklaring han anger är att han hade sågspån i röret och då han tidigare använt röret hade han tydligen missat att plocka ut aktuellt exemplar. Han beslöt då att i fortsättningen kasta använda sågspån.

Ett annat fall med provrör härrör från 2004. Umeåentomologerna hade en insamlingsexursion på Bjuröklubb norr om Umeå i Vb, varvid ett *Harpalus*-exemplar vållade bestämmingsvårighet. Exemplet var defekt varför man trodde att det rörde sig om ett vinddrivet exemplar och efter att arten försökt bestämmas i Sverige skickades exemplaret till *Harpalus*-specialisten Boris Kataev, Sankt-Petersburg. Denne återkom med konstaterandet att det var en på

Reunion Island utanför Madagaskar endemisk *Harpalus* –art, *H. rivalsi* Jeannel. Han frågade också om någon av Umeborna hade varit där nere närmaste tiden före fyndet. Det visade sig att ett engelskt par, som deltog vid insamlingsresan på Bjuröklubb verkligen hade varit året före på aktuell ö och troligen använt ett rör därifrån som överlämnats till Umeborna även med material från Bjuröklubb. Vi var alla mycket imponerade av att Kataev kunde bestämma arten, som vi tolkade som vinddriven från Ryssland.

1973 besökte Alan Dufberg Hornsö-området med ciceron. Därvid insamlade Alan åtskilligt med kläckmaterial och återkom på hösten med en vivel, som ingen av skåningarna kunde bestämma. Jag klarade ej heller av bestämningen och för att få veta var insamlingen var gjord ringde jag upp ciceronen, som berättade var de varit. När samtalet avslutats ringde han i sin tur upp Alan och skällde ut honom för att han inte hört av sig. Han hade nämligen vid besöket i Hornsö fört med sig 13 kläckpinnar från Kanarieöarna i sin exkursionsväska för bevakning av eventuell kläckning. Vid hemkomsten saknade han en av dessa, som han trott sig förlorat i terrängen. Denna pinne hade tydligen ramlat ned bland Alans material. Då Alan hunnit preparera närmare 100 exemplar av viveln ifråga (*Pentatemonus arenarius* Wollaston, 1861 var han inte särskilt glad heller. Det är inte troligt att detta kunnat medföra att en endemisk art för Kanarieöarna blev listad som svensk, men metoden kan knappas rekommenderas.

Fel av specialister

Det är naturligt att även specialister kan missa ibland. Jag vill dock redovisa ett par fall som medfört mycket extraarbete.

1968 insamlade jag på Haparanda Sandskär två trägnagare, närmare bestämt de båda *Xyletinus*-arter som har anknytning till harspilling. De flesta av de totalt 10-tal exemplaren var *Xyletinus hansseni*, men 2 tillhörde en annan art, som måste vara ny för Norden. Efter att Professor Alois Kofler, Österrike och Dr G.A. Lohse båda specialister på mellaneuropeiska *Xyletinus* bekräftat att arten enligt dem inte var känd beskrev jag den under namnet *Xyletinus suecicus* 1972 (Lundberg 1972). Vid en noggrann utredning av tjecken Josef Gottwald (1977) kunde

denne dock konstatera att arten var synonym med *Xyletinus planicollis* Lohse, 1957, som numer funnits på fler platser i Sverige. I och för sig hade väl ingen väntat sig att denna art skulle påträffas på en ö i norra Bottenviken

Ett annat fall gäller två *Oxytoda*-arter, som jag beskrev 1980 som *O. scanica* (Skåne) och *O. lapponica* (Norrland) (Lundberg 1980). Materialet av "*scanica*" hade kollats av G. A. Lohse (som inte ansåg att det kunde vara hans art *O. pratensis*) och Andreas Strand. Detta släkte är dock extra besvärligt och tysken Lothar Zerche har konstaterat att de är synonymer med *Oxytoda pratensis* Lohse, 1970 respektive *Oxytoda hansseni* Strand, 1946 (Zerche 1986).

1973 tog Peter Cederström en *Anthicus* i södra Skåne, som vållade bekymmer vid bestämningen, Jag skickade exemplaret till en fransk specialist Bonadona i Paris, Denne återkom och meddelade att exemplaret tyvärr krossats under transporten, men att han kunnat konstatera på resterna att det var *Anthicus sibiricus*. Då jag visste att de hade 2 liknande exemplar bad jag Bangsholt på Köpenhamns museum att skicka ett av dessa till Bonadona för kontroll. Bangsholt meddelade mig senare att han fått igen exemplaret bestämt till *A. sibiricus*. Nyligen har emellertid Dmitrij Telnov, Lettland granskat de danska exemplaren och konstaterat att de är den i Mellaneuropa förekommande *Cyclodinus (Anthicus) humilis* (Germar)

Arbetet med uppföljning av skalbaggskatalogen har visserligen varit tidskrävande, men det har inneburit kontakt med huvuddelen av de svenska skalbaggsamlarna, museifolk och specialister. Inte minst har kontakten med de utländska kollegorna varit berikande. Arbetet har också gett ökad tillgång till intressant material.

Tack

Jag vill passa på att tacka alla, som under åren skickat in mängder med rapporter och intressanta uppgifter vilka bla utgjort underlagen för 1986 och 1995 års kataloger liksom tillägget 2006. Jag vill också framföra ett varmt tack till Bert Gustafsson för många års samarbete med katalogen.

Litteratur

- Borisch, D. 1997. Det Edvard Anderssonska Medelhavsväxthuset i Stockholm: en inkörspport för vivlar (Coleoptera: Curculionidae) från södra Europa. – Ent. Tidskr. 118: 133-134
- Hellén, W. (utg.) 1939. Catalogus Coleopterorum Daniae et Fennoscandiae. – F. Tilgmann, Helsingfors.
- Gottwald, J. 1977. Die paläarktischen Xyletinus-Arten (Coleoptera, Anobiidae). – Acta entomologica bohemoslovaca 74: 158-177.
- Grill, C. 1896. Förteckning öfver Skandivaniens, Danmarks och Finlands Coleoptera. – Entomologiska Föreningen i Stockholm.
- Jansson, N. & Lundberg, S. 2000. Skalbaggar i ihålliga ädellövträd - Två nya arter för Sverige jämte återfynd av kortvingarna *Hypnogyra glaber* (Normann) och *Meliceria tragardhi* (Palm). – Ent. Tidskr. 121: 93-97.
- Landin, B-O. 1957. Lamellicornia. – Svensk insektsfauna 46, Entomologiska Föreningen i Stockholm.
- Klefbeck, E & Sjöberg, O. 1960. Catalogus Insectorum Sueciae XVI: Coleoptera. – Opusc. Ent. Suppl. 18.
- Klefbeck, E. 1962. Catalogus Insectorum Sueciae XVI Coleoptera 1960. Några förklaringar och tillägg. – Opusc. Ent. 27: 153-174.
- Lundberg, S. 1972. *Xyletinus suecicus* nov.sp. (Col, Anobiidae) – Ent. Tidskr. 93: 57-59.
- Lundberg, S. 1980. *Oxytoda scanica* n.sp. and *O. lapponica* n.sp. from Sweden (Coleoptera: Staphylinidae). Ent. scand. 11: 348-352.
- Lundberg, S. 1981. Återfynd av jordlöparna *Chalenius costulatus* och *Harpalus nigratarsis* i Sverige. – Ent. Tidskr. 102: 13-15.
- Lundberg, S. 1986. Catalogus Coleopterorum Sueciae. Entomologiska Föreningen Stockholm.
- Lundberg, S. 2003. Till minne: Stig Adebratt. – Ent. Tidskr. 124: 40.
- Lundberg, S. 2006. Nyttillkomna och strukna skalbaggsarter sedan 1995 års Catalogus Coleopterorum Sueciae. – Ent. Tidskr. 127: 101-111.
- Lundberg, S. & Gustafsson, B. 1995. Catalogus Coleopterorum Sueciae. – Entomologiska föreningen Stockholm.
- Ødegaard, F. 1999. Invasive beetle species (Coleoptera) associated with compost heaps. – Norw. J. Ent. 46: 67-78.
- Zerche, L. 1986. Revision der Oxypoda formeticola-Gruppe der Undergattung Demosoma Thomson, 1861 (Coleoptera, Staphylinidae, Aleocharinae). – Beitr. Ent. Berlin 36: 79-98.